

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

### ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ποῖοι εἶναι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν. — Ἡ ἀρχὴ αὐτῶν. Ἡ διάρκεια τῶν· τὸ τέλος τῶν, 1914 Μ. Χ. Συναφῆ πρὸς αὐτοὺς γεγονότα. — Παρεπόμενα γεγονότα — Καιροὶ ὑπὸ γραμματικὴν καὶ συμβολικὴν σηματοδότησιν. — Ἀξιοσημειωτὸς τις τύπος. — Αἱ ἐνεστώσαι ἐνδείξεις. — Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀνατρέπουσα τὴν Ἐθνικὴν κυριαρχίαν. — Συνεπῶς ὁργανουμένη πρὶν ἢ ἡ δευτέρα λήξῃ — Πρὸ τοῦ 1914 Μ. Χ. — Διὰ τὴν αἰ Βασιλείαν τῶν ἐθνῶν ἀντιπολιτεύονται ταύτην. — Πῶς καὶ διὰ τὴν πάντες θέλουσιν ἀποδεχθῆ αὐτὴν ἐπὶ τέλους ἐν χαρᾷ — « Ἡ ἐπιθυμία πάντων τῶν ἐθνῶν θέλει ἐλθεῖ ».

[Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ πραγματευόμενον θέμα σχετίζεται στενῶς πρὸς τὸ ἐν τῷ γ', κεφαλαίῳ τοῦ Α'. Τόμου τοιοῦτον, ὃ ἀναγνώστης θέλει βοηθηθῇ μεγάλως ἐὰν ἅπαξ ἐπαναλάβῃ τὸ κεφάλαιον ἐκεῖνο, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ παρόν.]

«**ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ** ἔσται πατιομένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρις οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν. — Λουκ. κα'. 24.

Ὁ ὁρος «**Καιροὶ τῶν ἐθνῶν**» ἐφαρμόζεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπὶ τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου διαστήματος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, τοῦ μεσολαβοῦντος μεταξὺ τῆς ἄρσεως τῆς τυπικῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείας, τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσραὴλ (Ἰεζεκλ. κα'. 25—27), καὶ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἰδρύσεως τοῦ ἀνιτύπου ταύτης, τῆς ἀληθοῦς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ Χριστὸς «ἐλθῇ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος, ἡ κυριαρχία τῆς γῆς ἔδει νὰ διαχειρίζεται ὑπὸ Ἐθνικῶν Κυβερνήσεων. Ὁ δὲ Ἰσραὴλ, ὃτε κατὰ σάρκα καὶ ὁ πνευματικὸς τοιοῦτος, ἦσαν, καὶ διατελοῦσιν εἰσέτι, ὑποτεταγμένοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, μέχρις οὗ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐκπνεύσῃ. Καίτοι δὲ ὁ Θεὸς δὲν ἐπιδοκιμάζει οὐδὲ συνιστᾷ τὰς τοιαύτας Κυβερνήσεις, ἀναγνωρίζει ἐντιούτοις τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν.

Ἄλλαις λέξεσιν, ἔχει ἐπιτρέψει τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν πρὸς σοφόν τινα σκοπόν, καὶ δι' ὠρισμένον τινὰ χρόνον.

Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς κυριαρχία ἐδόθη ἀρχικῶς εἰς τὸν Ἀδάμ, ὅπως κυριεύσῃ, κατακτήσῃ καὶ ἐξουσιάσῃ τὴν γῆν ἐν δικαιοσύνῃ. (Γένεσ. α'. 28). Ὁ Ἀδὰμ ἀπέτυχεν ἐν τούτῳ, ἡ δὲ κυριαρχία αὕτη, ἀπολεσθεῖσα διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀφηρέθη ἀπ' αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς ἐπετράπη εἰς τοὺς ἀγγέλους νὰ ἐξασκήσωσι τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' ἐν τούτοις, καὶ οὗτοι, ἀντὶ νὰ ἀνυψώσωσι τὸ πεπτωκὸς γένος, τινὲς ἐξ αὐτῶν «δὲν ἐτήρησαν τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν», ἀλλ' ὑπέπεσαν εἰς παράβασιν. Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὁ Θεὸς ἐδήλωσεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὴν ἑαυτοῦ πρόθεσιν ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν ἀπαιτουμένην βοήθειαν εἰς τὸ ἁμαρτωλὸν καὶ θνησκον ἀνθρώπινον γένος, διὰ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ἐγείρων ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν μέγαν ἐλευθερωτὴν, ἄρχοντα καὶ διδάσκαλον, εἰπών· «Ἐν τῷ σπέρματί Σου εὐλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς».

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχικὴ ὑποδήλωσις περὶ ἐθνικῆς καὶ παγκοσμίου κυριαρχίας τῆς γῆς. Ἡ ὑποδήλωσις δ' αὕτη, ἀπὸ Θεοῦ ἐρχομένη, ὑπενόει εἰδικὴν ἀρμοδιότητα, ἰδιαιτέραν τινὰ ὑπεροχὴν τοῦ ἄρχοντος αὐτοῦ ὑπὲρ πάντας, καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πρὸς ὄφελος ἀπαξάπαντος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους νὰ διατελέσῃ ὑπήκοον τοῦ τοιοῦτου ἄρχοντος. Ὅτι ἡ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ γενομένη ὑπόσχεσις αὕτη ἐπλήρου τὰς καρδίας καὶ τὸν νοῦν τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ ἦν ἐπίσης γνωστὴ εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, τοὺς Μωαβίτας καὶ Ἐδωμίτας, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία. Οὐδ' εἶναι ἀπίθανον ὅτι τοιαύτη ἐθνικὴ ἐλπίς ἤθελε γείνη γνωστὴ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη.

Ἐὰν δὲ ἐγένετο ὄντως γνωστὴ καὶ εἰς ταῦτα, δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι ἡ ὑπεριφανία ἤθελε γεννήσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἕκαστον αὐτῶν ἀναδειχθῇ τὸ πρῶτον ἔθνος, καὶ ἐξασκῇ παγκόσμιον κυριαρχίαν, ὡς ὅν κατὰ πάντα τρόπον ἱκανὸν καὶ κατάλληλον νὰ ἄρχῃ, παιδαγωγῇ, καὶ εὐλογῇ οὕτω πάντα τὰ ἔθνη, ὅσον καὶ οἷονδῆποτε ἄλλο ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραάμ.

Ἡ ἐλπίς τοῦ Ἰσραὴλ ὅπως ἀνυψωθῇ εἰς παγκόσμιον κυ-

ριαρχίαν, οὐχὶ ἵνα ἐξασκῇ ταύτην συνεπείᾳ ἐκλογῆς αὐτῶν, ὡς κυβερνητῶν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδηλωθείσης ἐκλογῆς καὶ δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, φαίνεται διαδοθεῖσα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπίσης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εὐρίσκομεν ὅτι οἱ ἐθνικοὶ αὐτοὶ βασιλεῖς, καὶ λοιποὶ, ἀπεδέχθησαν τὴν ὁποίαν ἐξήσκουν κυριαρχίαν ὡς χάριν καὶ εὐνοίαν πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν θεῶν των, οὓς οὗτοι ἐλάτρενον. Τῆς αὐτῆς δὲ πεποιθήσεως ἐμφορεῖται εἰσέτι καὶ πᾶς μικροάρχων ἢ ἡγεμὼν, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶς βασιλεὺς ἢ αὐτοκράτωρ. Ἀδιάφορον πόσον διανοητικῶς τε καὶ φνσι-κῶς ἀκατάλληλοι ἐνδέχεται νὰ ὦσι, καὶ ἀδιάφορον πόσον φαῦλοι καὶ ἀνίκανοι νὰ ἄρχωσιν εἴτε ἑαυτῶν ἢ καὶ ἄλλων, οὗτοι κατέχονται μέχρι βαθμοῦ μανίας ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο αὐτοὺς, καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, νὰ ἄρχωσι καὶ ΕΥΛΟΓΗΣΩΣΙ (;) πᾶσαν τὴν γῆν. Ἡ θεωρία αὕτη, γενομένη ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν λαῶν, διαφημίζεται ἐπὶ μεταλλίων, νομισμάτων καὶ ἐπισήμων ἐγγράφων, διὰ τῶν λέξεων «Βασιλεὺς — ἐλέω Θεοῦ».

Οὕτως, ἐνῶ οἱ Ἰσραηλίται ἀνέμενον καὶ ἠλπίζον διὰ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν κυριαρχίαν τῆς γῆς, καὶ συχνάκις ἐπέθετον ὅτι διετέλουν ἐγγὺς εἰς τὴν πραγμάτωνσίν της, ἰδίως ὑπὸ τοὺς βασιλεῖς Δαβὶδ καὶ Σολομῶντα, ἢ διὰ παγκόσμιον αὐτοκρατορίαν φιλοδοξία κατέστη γενικὴ μεταξὺ ἄλλων ἐθνῶν ὅπου-ταν δ' ὁ Θεὸς ἔμελλε νὰ ἄρῃ τὸ στέμμα ἀπὸ τοῦ Ἰσραήλ, μέχρι τοῦ καιροῦ καθ' ὃν τὸ ἀληθὲς σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας ἤθελεν ἔλθει διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς ἐθνικὰς Βασιλείας νὰ λάβωσιν αὐταὶ τὴν ἐξουσίαν, καὶ δοκιμάσωσι τὸ πείραμα τῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου, ὅπως μάθῃ οὕτως ὁ κόσμος τὴν ματαιότητα τῶν ἰδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν πρὸς αὐτοκυβέρνησιν, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἁμαρτωλῇ καταστάσει. Ὡς δὲ εἶχε παραχωρήσει τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ ἀπολεσθεῖσαν κυριαρχίαν εἰς τοὺς ἀγγέλους, ὅπως καταστῇ κατάδηλος ἡ πρὸς κυβέρνησιν καὶ εὐλογίαν τοῦ κόσμου ἀνικανότης των, οὕτως ἤδη παρέδωκε τὴν αὐτὴν κυριαρχίαν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς, ἵνα καὶ οὗτοι δοκιμάσωσι τὰς ποικίλας αὐτῶν μεθόδους, ἄνευ

τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθείας. Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰ διάφορα ταῦτα πειράματα, ὡς τόσα πολύτιμα καὶ ἀναγκαῖα μαθήματα καθ' ὅλον τὸ μεσολαβοῦν χρονικὸν διάστημα, μέχρις οὗ ὁ Κεχρισμένος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐξουσία ἀπόκειται, ἔλθῃ καὶ ἀναλάβῃ ταύτην, καὶ ἐκπληρώσῃ τὰς φιλανθρωποὺς αὐτοῦ προσπαθείας καὶ σκοπούς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα ἦτο τύπος τοῦ πνεύματικου Ἰσραὴλ, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἣτις καλεῖται ἐπίσης ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ αὐτῆς ἐννοίᾳ « βασιλεῖον ἱεράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιον » (Α. Πέτρ. β'. 9), καὶ ἡ ὁποία, ἐν τῷ ὠρισμένῳ δι' αὐτὴν καιρῷ, μέλλει νὰ ἄρξῃ ἐφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ εὐλογήσῃ ταῦτα, οὕτως ἡ βασιλεία αὐτῶν ἦν, ὑπὸ τινος ἐπόψεως τύπος τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως, ὁπόταν ὁ καιρὸς τοῦ Θεοῦ ἐπέστη ὅπως παραδώσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς γῆς ὑπὸ τὴν Ἐθνικὴν ἐξουσίαν, ἔδεξε νὰ ἄρῃ πρῶτον τὸ τυπικὸν στέμμα ἀπὸ τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπως τοῦτο μὴ ἀναγνωρίζηται ἐπὶ πλέον. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξε, διακηρύξας ὅτι οὗτοι ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ἀναρμοδίους ὅπως ἐξυψωθῶσιν εἰς τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν, ἅτε ἀιαφθαρέντες, καὶ καταστάντες ματαιόφρονες καὶ εἰδωλολάτραι, κατ' ἀναλογίαν τῆς διακρίσεως τὴν ὁποίαν ἀπέλαυνον ὡς ἔθνος. Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως Σεδεκίου. Τὸ δὲ περὶ τούτου θεῖον διάταγμα ἐξεδόθη διὰ τῶν ἐξῆς λόγων τοῦ Προφήτου « Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός. Σήκωσον τὸ διάδημα, καὶ ἀφαίρεσον τὸ στέμμα αὐτὸ δὲν θέλει εἶσθαι τοιοῦτον· ὁ ταπεινὸς θέλει ὑψωθῇ, καὶ ὁ ὑψηλὸς θελεῖ ταπεινωθῇ. Θέλω ἀνατρέψει, ἀνατρέψει, ἀνατρέψει αὐτό, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει, ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνῆκει· καὶ εἰς τοῦτον θέλω δώσει αὐτὸ — Ἰεζεκλ. κα . 24 — 27.

Ἡ ἀνατροπὴ αὕτη τοῦ στέμματος, ἡ τῆς κυριαρχίας, ἐπετελέσθη διὰ τῆς μεταβιβάσεως τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας πρῶτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα, μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μηδο-Περσίαν, ἀκολούθως εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τέλος εἰς τὴν Ρώμην. Τὸν χαρακτῆρα τῶν αὐτοκρατοριῶν τούτων, ὡς οὗτος ἐκτίθεται εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, εὖρομεν τελείως συμφωνοῦντα πρὸς τὰς προφητικὰς περιγραφάς, ὡς αὗται ἐξεικο-

νίζονται ἐν τῇ μεγάλῃ εἰκόνι τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καὶ ἐν τῇ ὁράσει τοῦ Δανιὴλ περὶ τῶν τεσσάρων ζώων: Ἡ ἀνατετραμμένη αὕτη κατάστασις τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἰσραὴλ μέλλει νὰ διαρκέσῃ ἕως οὗ ὁ Χριστός, ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ πάσης τῆς γῆς, ὅστις ἐξηγόρασε ταύτην διὰ τοῦ πολυτίμου αἱματός του, ἔλθῃ καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν. Αὐτοῦ δὲ ὡς εἶδομεν, θὰ εἶναι ἡ πέμπτη παγκόσμιος αὐτοκρατορία τῆς γῆς, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ ὑποκάτω παντός τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνομοίως ὅμως πρὸς τὰς προηγηθείσας τέσσαρας μοναρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐξουσία εἶχεν ἐπιτραπῇ δι' ὠρισμένον τινὰ χρόνον, καὶ ἐπομένως ἀναγνωρισθῇ παρὰ Θεοῦ, καίτοι οὐχὶ ἐπιδοκιμαστικῶς, ἡ μέλλουσα πέμπτη Αὐτοκρατορία θέλει ἐγκριθῇ καὶ ἐγκαθιδρυθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀντιπροσωπεύουσα Αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Αὕτη μέλλει νὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ Βασιλεία τοῦ Κεχρισμένου τοῦ Κυρίου. Αὕτη θέλει ἐγκατασταθῇ βαθμυδὸν διαρκούσης τῆς περιόδου μεγάλης τινὸς θλίψεως, δι' ἧς θὰ τερματισθῇ ὁ αἰὼν τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας αἱ ἐνεστῶσαι κυριαρχίαι ἡ ἐξουσίαι θέλουσιν ἐντελῶς καταναλωθῇ, καὶ παρέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ μεγάλης συγχύσεως καὶ ταραχῆς.

Ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ σκοποῦμεν νὰ παρουσιάσωμεν τὰς Γραφικὰς μαρτυρίας, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ πλήρες τέλος τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, τοῦτέστιν ἡ πλήρης διορία τῆς εἰς αὐτὰ ἐκχωρηθείσης κυριαρχίας, ἐκπνέει εἰς τὸ ἔτος 1914 Μ. Χ., καὶ ὅτι ἡ ρηθεῖσα χρονολογία θέλει εἶσθαι τὸ ἀπώτατον ὅριον τῆς παρ' ἀτελῶν ἀνθρώπων κυβερνήσεως τοῦ κόσμου. Παρατηρητέον ὅθεν ὅτι, ἐὰν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀποδειχθῇ οὕσα γεγρονὸς ὁριστικῶς ἀποδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν Γραφῶν, μετ' αὐτῆς συναποδεικνύονται: —

Πρῶτον, ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξεν ἡμᾶς νὰ προσευχώμεθα, λέγοντες, « Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου », θὰ ἀρχίσῃ προσκτιῶσα πλήρη παγκόσμιον ἐπικράτησιν, κατὰ τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον, καὶ ὅτι τότε θὰ « ἀνιδρυθῇ » ἡτοι ἐγκατασταθῇ μονίμως ἐπὶ τῆς γῆς.

Δεύτερον: Ὅτι Ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀπόκειται τὸ δικαίωμα νὰ

λάβῃ τὴν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου, θέλει εἶσθαι τότε παρὼν ὡς ὁ νέος τῆς γῆς Κυρίαρχος. Καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι θέλει εἶσθαι παρὼν ἐπ' ἄρκετόν χρονικὸν διάστημα πρὸ τῆς ρηθείσης χρονολογίας (1914)· καθότι αὐτὸς προσωπικῶς εἶναι ὅστις θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἄμεσον ἀνατροπὴν τῶν Ἐθνικῶν αὐτῶν κυβερνήσεων, συντριβὼν αὐτὰς ὡς σκεύη κεραμέως (Ψαλμ. β' . 9 Ἀποκλ. β' . 27), καὶ ἰδρύνων ἀντ' αὐτῶν τὴν ἑαυτοῦ κυβέρνησιν τῆς δικαιοσύνης.

Τρίτον, ὅτι ὀλίγον μετὰ τοῦ τέλους τοῦ 1914 Μ. Χ., τὸ τελευταῖον μέλος τῆς θεόθεν ἀναγνωριζομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, — «τοῦ βασιλείου ἱερατεύματος», «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» — θέλει συνδοξασθῇ μετὰ τῆς Κεφαλῆς· διότι πᾶν μέλος μέλλει νὰ συμβασιλεύσῃ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, γενόμενον μετ' αὐτοῦ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἄνευ ὅλων τῶν μελῶν αὐτῆς ἐν γένει.

Τέταρτον, ὅτι ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἐφεξῆς, ἡ Ἰερουσαλήμ δὲν θέλει εἶσθαι πλέον πατιομένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἀλλὰ θέλει ἐγερθῇ, ἀπὸ τῆς τέφρας τῆς θείας δυσμενείας, εἰς τιμὴν, διότι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν θέλουνσιν ἐκπληρωθῇ ἢ συμπληρωθῇ.

Πέμπτον, ὅτι περὶ τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον, ἢ πρὸ ταύτης, ἡ πώρωσις τοῦ Ἰσραὴλ θὰ ἀρχίσῃ παρερχομένη, διότι ἡ «κατὰ μέρος πώρωσις» των αὐτῇ ἦν ὠρισμένη νὰ διαρκέσῃ μόνον «ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ» (Ρωμ. ια' . 25), ἢ ἄλλαις λέξεσι, μέχρις οὗ ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες μέλλωσι νὰ εἶναι μέλη τοῦ σώματος ἢ τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἐκλεγῇ τελείως.

Ἑκτον, ὅτι ὁ μέγας «καιρὸς τῆς θλίψεως, οἷα δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος» θέλει ἀφικθῇ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς ὀριμότητός της ὑπὸ μορφὴν παγκοσμίου ἐπικρατήσεως τῆς ἀναρχίας, καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι θὰ μάθωσι νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ γνωρίσωσιν ὅτι ὁ Ἰεχωβά εἶναι ὁ Θεός, καὶ ὅτι Αὐτὸς θέλει ὑψωθῇ ἐν τῇ γῇ (Ψαλμ. μοι . 10). Ἡ κατάσταση τῶν πραγμάτων, τῶν ὀριζομένων ἐν συμβολικῇ γλώσσῃ ὡς φρουατιόντων κυμάτων θαλάσσης, ἀναλυομένης γῆς, πιπτόντων ὀρέων καὶ πυρουμένων οὐρανῶν, θέλει τότε

παρέλθει, οἱ δὲ «νέοι οὐρανοὶ καὶ ἡ νέα γῆ», μετὰ τῶν εἰρηνικῶν αὐτῶν εὐλογιῶν, θέλουσιν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς διὰ τῆς θλίψεως μαστιζομένης ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ὁ Κεχρισμένος τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ δικαία καὶ νόμιμος αὐτοῦ ἐξουσία, θέλει ἀναγνωρισθῇ ἐν πρώτοις παρ' ὁμάδος τινὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι διέρχονται τὴν μεγάλην θλίψιν — τῆς τάξεως, τοῦτέστιν, ἣτις ἀναπαρίσταται διὰ τῶν στοιχείων **μ** καὶ **τ** ἐν τῷ Σχεδιαγράμματι τῶν Αἰώνων (ἴδε ἐπίσης Τόμος Α' . σελ. 265 ἕως 269,) ἀκολουθῶς, ἀκριβῶς περὶ τὸ τέλος αὐτῆς θὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, καὶ τέλος ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γενεῇ.

Ἐβδομον, ὅτι πρὸ **τῆς ρηθείδος χρονολογίας**, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, διωργανωμένη ἐν δυνάμει, θέλει εἶσθαι ἐν τῇ γῇ. καὶ θέλει κυπῆσει τότε καὶ κατασυντρίψει τὴν εἰκόνα τῶν ἐθνῶν (Δανλ. β' 34) — καὶ ἐκμηδενίσει τελείως τὴν ἰσχὺν τῶν βασιλέων αὐτῶν. Ἡ ἰδία δ' αὐτῆς ἐξουσία καὶ κυριαρχία θέλει ἐγκαθίστασθαι καθ' ὅσον διὰ τῶν ποικίλων αὐτῆς ὀργάνων καὶ λοιπῶν ἐπιδράσεων κατασυντρίβει καὶ διασκορπίζει «τὰς ὑπαρχούσας ἐξουσίας» — πολιτικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς — τὸν σίδηρον καὶ τὸν ἀργιλῶδη πηλόν.

## Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ, 606 Π. Χ.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν «ἄχρις οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν», σημαίνουν ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἀνάγκη νὰ ἔχωσι θετικόν τι καὶ ὠρισμένον ὄριον· διότι ἀβεβαία τις καὶ ἀόριστος χρονικὴ περίοδος δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὡς μέλλουσα νὰ πληρωθῇ. Ἐπεται, ὅθεν, ὅτι ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία ἔσχεν ἀρχὴν τινα, θέλει διαρκέσει μέχρις ὠρισμένου τινὸς καιροῦ, καὶ θέλει λήξει κατὰ τὸν πρὸς τοῦτο ὠρισμένον χρόνον.

Ἡ ἀρχὴ τῶν καιρῶν αὐτῶν τῶν ἐθνῶν ὀρίζεται σαφῶς ὑπὸ τῶν Γραφῶν. Ἐπομένως, ἐὰν αὗται παρέχουσιν ἡμῖν τὴν διάρκειαν ἐπίσης τῆς ὠρισμένης αὐτῆς περιόδου, ἢ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, δυνάμεθα τότε νὰ γνωρίζωμεν θετικῶς πότε ἀκριβῶς ἡ κυριαρχία θέλει λήξει.

Ἡ Γραφή δὲ παρέχει τὴν ὠρισμένην αὐτὴν περίοδον, ἣτις δέον νὰ πληρωθῇ· αὕτη ὁμῶς παρέχεται εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατανοηθῇ ὁπότε ἐγράφη, οὐδὲ μέχρι οὗ ἡ πάροδος τοῦ χρόνου καὶ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἤθελον ἐπιχύσῃ τὸ φῶς αὐτῶν ἐπὶ ταύτης, καὶ τότε δ' ἀκόμη αὕτη μέλλει νὰ κατανοηθῇ μόνον παρὰ τῶν ἀγρυπνούντων, καὶ μὴ ὄντων βεβαρυμένων διὰ τῶν κοσμικῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν

Ἐν τῇ Γραφῇ ἔχομεν σαφῇ καὶ ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν ὅτι «οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν» συνίστανται ἐκ 2,520 ἐτῶν χρονικῆς περιόδου, ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ ἔτους 606 Π. Χ., καὶ ληγούσης εἰς τὸ ἔτος 1914 Μ. Χ. καὶ τούτου συμπεριλαμβανομένου. Ἡ χορηγηθεῖσα διορία αὕτη τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας τῶν κυβερνήσεων τῶν Ἑθνῶν, ἤρξατο, ὡς ἤδη παρετηρήσαμεν, μετὰ τοῦ Ναβουχονόσορος—οὐχὶ ὁπότε ἤρξατο ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ἀλλ' ὁπότε ἡ τυπικὴ βασιλεία τοῦ Κυρίου παρῆλθε, καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ κόσμου σύμπαντος ἐγκαταλείφθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑθνῶν. Ἡ χρονολογία, ἐπομένως, τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνῶν, ὁρίζεται θετικῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἄρσεως τοῦ στέμματος τῆς τυπικῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας, ἐπὶ Σεδεκίου τοῦ τελευταίου βασιλέως τοῦ Ἰούδα.

Συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ προφήτου (Ἰεζεκλ. κα' 25—27), τὸ στέμμα ἀφηρέθη ἀπὸ τοῦ Σεδεκίου, ἡ δὲ Ἱερουσαλὴμ ἐπολιορκήθη ἀκολούθως ὑπὸ τῶν στρατιῶν τοῦ Ναβουχοδονόσορος καὶ μετετράπη εἰς ἐρείπια, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰστασιν καὶ παρέμεινεν ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἔτη—μέχρι τῆς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Κύρου ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ εἰς τὴν γῆν (Β. Χρονικ. λστ. 21—23) Καίτοι δὲ ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀνωκοδομήθη τότε, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἐπέστρεψαν, ὁ Ἰσραὴλ οὐδέποτε ἔκτισε, καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀπέκτισεν ἄλλον βασιλέα. Οἱ δὲ Ἰσραηλῖται, καίτοι ἀποκατασταθέντες ὑπὸ τοῦ Κύρου εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, καὶ ἀναλαβόντες τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν, ὡς ἔθνος ἐν τούτοις ὑπετάγησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς Πέρσας, Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους· ὑπὸ τὸν ζυγὸν δὲ τῶν τελευταίων τούτων διετέλουν κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ Πιλά-

του καὶ Ἡρώδου ὄντων ἀπεσταλμένων ἢ ἀντιπροσώπων τοῦ Καίσαρος.

Μὲ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐνώπιόν μας εὐρίσκομεν εὐχερῶς πλεον τὴν ἀρχὴν τῆς κυριαρχίας τῶν Καιρῶν τῶν Ἐθνῶν. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου εἶναι σαφὲς καὶ ὠρισμένη χρονολογία — καθότι ἀμφότεραι, αἱ τε κοσμικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἱστορίαι συμφωνοῦσι πρὸς τὸν Κανόνα τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις ὀρίζει ταύτην ὡς οὖσαν τὸ 536 Π. Χ. Ἐὰν δὲ τὸ 536 Π. Χ. ἦν τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὅποιον ἔληξεν ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἤρξατο ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπιστροφὴ τῶν Ἰουδαίων, ἔπεται ὅτι ἡ βασιλεία αὐτῶν ἀνε-  
τραπὴ ἀκριβῶς ἐβδομήκοντα ἔτη πρὸ τοῦ 536 Π. Χ. (τ. ἔ. 536 σὺν 70) ἦτοι κατὰ τὸ 606 Π. Χ. Καὶ ἐν τούτῳ ἔχο-  
μεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἀρχῆς τῶν Καιρῶν τῶν Ἐθνῶν — δηλ. τὸ ἔτος 606 Π. Χ.

Γνωρίζοντες τὴν παρὰ Θεοῦ διορισθεῖσαν κυριαρχίαν εἰς τὰς κοσμικὰς ἢ ἐθνικὰς αὐτὰς Κυβερνήσεις, γνωρίζομεν, ὡσαύτως, ὅτι οὐχὶ μόνον θέλουνσι ἀποτύγει, καὶ ἀνατραπῇ, καὶ διαδεχθῇ ὑπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὁπόταν οἱ «Καιροὶ» αὐτῶν συμπληρωθῶσι, ἀλλ' ἐπίσης ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν, καὶ παραδώσει αὐτὴν εἰς τὸν Κεχρισμένον Αὐτοῦ, ἕωσοῦ ἡ διορία αὕτη ἐκπνεύσει — «ἄχρις οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν». Ὁχυρούμεθα ἐπο-  
μένως, διὰ τῆς προειδοποιήσεως ταύτης, κατὰ τῆς ψευδοῦς ἰδέας, εἰς ἣν ἡ Παπασύνη ὠδήγησε τὸν κόσμον — ὅτι ἡ Βα-  
σιλεία τοῦ Θεοῦ ἰδρῦθη κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ ἐγκατε-  
στάθη ἔτι πληρέστερον ὁπότε, ὡς ἀξιοῦσιν. ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐ-  
τοκρατορία ἐπεσιτράφη εἰς τὸν Χριστιανισμόν (τὸν Παπισμόν), καὶ ἀφίχθη εἰς περιωπὴν κοσμικῆς τε καὶ πνευματικῆς αὐτο-  
κρατορίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ἐκ τῆς περὶ Καιρῶν τῶν Ἐ-  
θνῶν προφητείας αὐτῆς βλέπομεν ὅτι, ἡ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς  
Ἐκκλησίας προβαλλομένη τοιαύτη ἀξίωσις, καὶ παρὰ τῶν  
Διαμαρτυρομένων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἀνομολογουμένη,  
εἶναι ψευδής. Βλέπομεν ὅτι τὰ ἔθνη ταῦτα, τὰ ὅποια ὁ τε  
Παπισμὸς καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἀποκαλοῦσι Χριστιανικὰ  
ἔθνη, καὶ τὰς ἐπικρατείας τῶν ὁποίων οὗτοι ὀνομάζουσι Χρι-

σιανισμόν (τ. ἔ. Βασιλείαν Χριστοῦ), δὲν εἶναι καὶ πράγματι τοιαῦτα. Αὗται εἶναι Βασιλεῖαι τοῦ Κόσμου. Ἔως οὗ δὲ πληρωθῶσιν οἱ ὠρισμένοι αὐτῶν καιροί. ἡ τοῦ Χριστοῦ Βασιλεία δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, καίτοι θέλει διοργανοῦσθαι καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς τοῦτο, κατὰ τὰ ὑπολοιπόμενα ὀλίγα ἔτη, τὰ ὅποια κλείουσι τοὺς Καιροὺς τῶν Ἑθνῶν, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων αἱ Βασιλεῖαι αὗται θέλουσι τρέμει, ἀποσυντίθεσθαι καὶ περιέλθει εἰς ἀναρχίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ὑφίσταται μόνον ἐν τῷ ἀρκτικῷ αὐτῆς σταδίῳ, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτῆς ἄνευ δυνάμεως καὶ ἰσχύος ἢ προνομίων βασιλικῶν—ἄνευ τοῦ στέμματος, οὗσα μόνον κάτοχος τοῦ σκήπτρου τῶν ὑποσχέσεων, μὴ ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ κόσμου, καὶ ὑποτελῆς εἰς τὰς «ὑπαρχούσας ἐξουσίας»—τὰς Ἑθνικὰς, δηλονότι, Βασιλείας. Οἱ δὲ κληρονόμοι τῆς Οὐρανίου Βασιλείας δέον νὰ ἐξακολουθήσωσι βαίνοντες ὁμοίως, μέχρις οὗ ὁ δι' αὐτοὺς διωρισμένος καιρὸς νὰ βασιλεύσωσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπιστῇ. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θλίψεως, ὅστις κλείει τὸν παρόντα αἰῶνα, οὗτοι θέλουσιν ἀνυψωθῆ εἰς δύναμιν· ἀλλ' ἡ ἐν δικαιοσύνῃ «βασιλεία» αὐτῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου θὰ δύναται νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τοῦ 1914 Μ.Χ.—ὁπότε οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν θὰ ἔχωσι συμπληρωθῇ. Τὸ καθῆκον ἐπομένως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἀναμένη μεθ' ὑπομονῆς τὸν διὰ τὸν θρίαμβον καὶ τὴν ἔνδοξον αὐτῆς βασιλείαν ὠρισμένον καιρόν· νὰ κρατῇ δ' ἑαυτὴν κεχωρισμένην ἀπὸ τῶν Βασιλειῶν τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ξένη καὶ παρεπίδημος ἐν αὐταῖς, καὶ, ὡς κληρονόμοι τῆς μελλούσης Βασιλείας, τὰ μέλη αὐτῆς, νὰ συγκεντρῶσι τὰς ἐλπίδας καὶ φιλοδοξίας αὐτῶν εἰς ταύτην καὶ μόνην. Οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουσι ν' ἀναγνωρίζωσι τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τῶν βασιλειῶν αὐτῶν, καὶ ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἀπὸ τούτων κεχωρισμένοι, ὀφείλουσι ν' ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὰς τὸν προσήκοντα σεβασμὸν καὶ ὑποταγὴν, διότι ὁ Θεὸς ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὰς νὰ ἄρχωσιν, ὡς καὶ ὁ Παῦλος διδάσκει, «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω· οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ» — Ρωμ. ιγ'. 1

Ἀλλ' οὔτε ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ δύναται νὰ ἐλθέλῃ εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἐπαγγελθεῖσαν κληρονομίαν των πρὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καίτοι προπαρασκευαστοῖα πρὸς τοῦτο διαβήματα θέλουνσι πρότερον ληφθῇ· διότι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκαθιδρύσῃ τελείως εἴτε τὴν γῆνιν εἴτε τὴν πνευματικὴν φάσιν τῆς Βασιλείας Του, μέχρις οὗ ἡ παρ' αὐτοῦ εἰς τὰ Ἐθνη ταχθεῖσα προθεσμία ἐκπνεύσῃ.

Τὸ στέμμα (ἡ ἐξουσία) ἀφηρέθη ἀπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ (τοῦ τε πνευματικοῦ καὶ σαρκικοῦ σπέρματος) ἕως οὗ λήξωσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν—εἰς τὴν ἔνδοξον παρουσίαν τοῦ Μεσσίου, ὅστις δὲν θὰ εἶναι μόνον «Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», ἀλλὰ «Βασιλεὺς ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ». Τινὲς ἐνδέχεται νὰ νομίσωσιν ὅτι ἡ ἀφαίρεσις αὕτη τοῦ στέμματος ἀπὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἦν ἀθέτησις τῆς ὑποσχέσεως «Δὲν θέλει ἐκλείψει τὸ σκήπτρον ἀπὸ τοῦ Ἰούδα, οὐδὲ νομοθέτης ἐκ μέσου τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ Σηλῶ». (Γενεσ. μθ . 10.) Δέον, ὁμῶς νὰ σημειωθῇ ἡ μεταξὺ **στέμματος** καὶ **σκήπτρου** διάκρισις· καθότι, καίτοι τὸ στέμμα παρῆλθεν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Σεδεκίου, τὸ σκήπτρον, ὡς θέλομεν ἶδει, δὲν ἐξέλιπεν ἕως ἑξακόσια καὶ τριάκοντα ἔννεα ἔτη μετὰ ταῦτα—ὁπότε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, καὶ ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα, ἐπιδοκιμασθεὶς παρὰ Θεοῦ, ἐγένετο ὁ νόμιμος καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ πρὸ πολλοῦ ὑποσχεθέντος σκήπτρου τῆς γῆς.

Ἡ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνανεωθείσα πρὸς τε τὸν Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἦν ὅτι ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ἤθελεν ἔλθῃ ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς, ὅστις οὐχὶ μόνον ἤθελεν εὐλογῆσαι καὶ ἀναδείξει τὴν φυλὴν αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὅστις ἤθελεν «εὐλογῆσαι ΠΑΣΑΣ τὰς φυλάς τῆς γῆς». Πρὸς καιρὸν ἐφάνη ὡς ἐὰν ὁ Μωϋσῆς ὁ μέγας νομοθέτης καὶ ἐλευθερωτὴς ἦτο ὁ ἐπαγγελθεὶς· ἀλλὰ οὗτος προφητικῶς διεκήρυξε πρὸς τὸν λαὸν εἰπών, «Προφήτην ἐκ μέσου σου θέλει ἀναστήσει εἰς σὲ Κύριος ὁ Θεός σου ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου, ὡς ἐμέ,» ὑποδηλῶν οὕτως ὅτι αὐτὸς ἦν τύπος μόνον ἐκείνου ὅστις ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀπέθανεν· Ἀκολούθως, ἡ ἐπαγγελία, «Δὲν θέλει ἐκλεί-

ψει τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τοῦ Ἰούδα», περιώρισε τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκπληρώσεώς της εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα. Πᾶσαι δὲ αἱ λοιπαὶ φυλαὶ προσεκολλήθησαν ἐν τινὶ μέτρῳ εἰς τὸν Ἰούδαν, κατ' ἀναλογίαν τῆς πίστεως ἣν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἔτρεφεν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, προσδοκῶσαι τὴν εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν, καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἰούδα, μακαριότητα.

Ὅταν Δαβὶδ ὁ Βασιλεὺς ἠγέρθη ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης τῆς ἐπαγγελίας, αἱ νίκαι αὐτοῦ διήγειραν παρὰ τῷ λαῷ μεγαλειτέραν ἐλπίδα περὶ εὐρείας βασιλείας, ἣ ἐπιρροή τῆς ὁποίας ἤθελεν ἐπεκταθῇ καὶ συμπεριλάβει τὸν κόσμον, καὶ καθυποτάξει πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὸν Νόμον. Ὅποταν δὲ ἡ παγκοσμίου φήμης σοφία καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Σολομῶντος διετέλουν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀκμῆς των, τότε ἀναμφιβόλως ἐφάνη ὡς ἐὰν ἡ παγκόσμιος κυρίαρχία περιήρχετο σχεδὸν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν κατοχήν. Ἡ πρὸς τὸν Δαβὶδ γενομένη ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου, διὰ «ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ» ἤθελεν ἀνεγείρει τινὰ ὅπως καθίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ αἰωνίως, περιώρισεν ἤδη τὴν ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Ἰούδα ἐπαγγελίαν εἰς **μίαν οἰκογένειαν**, ἣτις οἰκογένεια ἐκάθητο ἤδη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσραήλ. Ὅταν δὲ πάλιν ἀνηγέρθη ὁ μέγας Ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ αἱ ἑκατοντάδες τῶν ψαλμωδῶν καὶ ἱερέων αὐτοῦ παρίστων ἐπιβλητικὸν τι θέαμα ὅταν ἡ περὶ σοφίας καὶ πλούτου τοῦ Σολομῶντος φήμη διεδόθη ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον, ὅταν βασιλεῖς ἀπέστελλον εἰς αὐτὸν δῶρα, καὶ ἐξελιπάρουν τὴν εὐνοϊάν του, καὶ ὅποταν ἡ Βασίλισσα τῆς Σεβὰ ἦλθε μὲ δῶρα ὅπως ἴδῃ τὸν διάσημον καὶ θαυμαστὸν βασιλέα, ἐξ ὧων ποτὲ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος, δὲν εἶναι παράδοξον ἐὰν τὰ στήθῃ τῶν Ἰουδαίων ἐξωγκώθησαν τότε ἐξ ἐλπίδος καὶ ὑπερηφανείας, ὡς ἐὰν ἡ ἀπὸ μακροῦ προσδοκωμένη στιγμή τῆς ἐξυψώσεως τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τῆς δι' αὐτῶν εὐλογίας πάντων τῶν ἐθνῶν, ἐφαίνεται ἀκριβῶς προσεγγίσασα.

Ἀλγεινὴ βεβαίως ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς των ὅποτε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος, ἡ βασιλεία διεσχίσθη, καὶ τέλος ὀλοτελῶς ἀνειράπη· ὁ δὲ λαός, ὅστις ἤλπιζε νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ εὐλογήσῃ αὐτά, ὡς τὸ